

На масата лежеше измачкана телеграмата. Васко я доближи тихичко. Ржката му затрепера. — „Защо ми е, като не мога да я прочета?“ — запита се той самъ и се почувствува като на изпитъ.

Той взе книгата и я разгъна.

— „Те-ле-гра-ма. . . Прочете той тази дума напечатана съ едри букви най-отгорѣ. Подъ тази дума имаше два реда сжшо печатни. Васко прочете и тѣхъ, но нищо не разбра.

— Не, ето гдѣ трѣбва да чега! — си каза той и спрѣ погледъ по-ниско, гдѣто имаше думи, написани съ моливъ.

— Ва-ши. . . и. . . я. . . тѣ. . . Вашиятъ — зарадва се Васко, че прочете първата дума и я повтори високо и весело, безъ да се сѣти, че могатъ да го чуютъ.

— „Мж. . . жъ. . . Мжжъ!“ — Очитѣ на Васко заблестѣха, гореща кръвъ го облѣ. Той видѣ, че ще прочете цѣлата телеграма. . . Ето, още една дума му остава. . .

— У-би. . . тѣ! — съ възторгъ, високо и съ нескривано удоволствие прочете той послѣдната дума. сѣкашъ нѣкой го похвали, че знае всичкитѣ букви и може да чете телеграми. . .

— Та-тко?! — извика той изведнѣжъ и съ викъ хвърли телеграмата отъ ржцѣтѣ си. . .

— Мамичко. . . татко — убитъ! . . .

Васко се намѣри въ спалнята безъ да усѣти какъ. Тамъ му се видѣ, че слънцето е огаснало, станало тъмно. Прозорцитѣ се затъмнили, като-че сж покрити съ нѣкаква черна, грозна сѣнка.

— Какво е това? — попита се той. — Буря ли има прѣдъ прозорцитѣ?

А тамъ минаваха войници, свирѣше музика, биеха барабани. . .

И никой, никой не отговорилъ на Васка: защо се убиватъ хората на война.

Прѣв. Хр. Х-въ

